

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ ТА КАНАДА

ЛАТИНСЬКА АМЕРИКА

- 6 ПЕРЕДМОВА
- 8 ВСТУП

- 378 МОТИВИ ТАТУЙОВАНЬ
- 386 КАТАЛОГ МАЙСТРІВ
- 392 АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК
- 398 СПІВАВТОРИ
- 399 АВТОРИ ФОТОГРАФІЙ
- 399 ПОДЯКИ

- 14 ВСТУП
- 28 АМАНДА ВАКОБ НЬЮ-ЙОРК
- 32 ДЮК РАЙЛІ НЬЮ-ЙОРК
- 34 СТЕФАНІ ТЕМЕЗ НЬЮ-ЙОРК
- 38 НІК КОЛЕЛЛА ЧИКАГО
- 42 БІ-ДЖЕЙ БЕТТС ВІЛМІНГТОН
- 44 ДАНА МЕЛІССА ДІКСОН НЬЮПОРТ
- 46 МЕГАН ГУГЛАНД МАНКЕЙТО
- 48 ДЖЕССИКА ВАЙЧЕРС ФЕСТУС
- 50 ДЖЕЙМС КЕРН ПОРТЛЕНД
- 54 КОРЕ ФЛАТМО ЦИНЦИННАТІ
- 56 МАРИНА ІНОУЕ РИЧМОНД
- 58 МАЯ БЕЙЛІ АТЛАНТА
- 62 НІК БАКСТЕР ОСТІН
- 64 ШЕННОН ПЕРВІС БЕРРОН
КОЛУМБІЯ
- 68 ЕЛЬ ФЕСТИН СТЕНТОН
- 72 ХОСЕ ЛОПЕС ФАУНТЕН-ВЕЛЛІ
- 76 ЗУЛУ ЛОС-АНДЖЕЛЕС / ОСТІН
- 80 ДЖИЛЛ «ХОРІЮКІ» БОННІ
САН-ФРАНЦИСКО
- 84 РОКС САН-ФРАНЦИСКО
- 88 ДІОН КЕЗЕС САЛМОН-АРМ
- 90 РІКІ-КЕЙ МІДДЛТОН ГЕЛФ
- 92 СЕФВОН МОНРЕАЛЬ
- 96 МІКЕЛЬ КЕЛОУНА
- 98 САРА ДЖОНСОН ТОРОНТО

- 100 ВСТУП
- 108 ПЕДРО АЛЬВАРЕС МЕХІКО
- 112 САНІЯ ЮАЛЛІ ПАЛЕНКЕ
- 116 СТОМПЕР ГВАДАЛАХАРА
- 118 ДАНІЕЛЬ КАМПОС КОНСЕСЬЙОН
- 120 ЕНРІКЕ МАТТОС РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО
- 122 НАЗАРЕНО ТУБАРО БУЕНОС-АЙРЕС
- 124 МІГЕЛЬ ДАРК БОГОТА
- 126 П'ЕР БОНГ ПАРАМАРІБО

ЗМІСТ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЄВРОПА

- 128 ВСТУП
142 ДЕН ЗІННЕС ЛЮКСЕМБУРГ
146 ЛІОНЕЛЬ ФЕЇ МАНДРІВНИК
148 МІКАЕЛЬ ДЕ ПУАССІ ПУАССІ
152 НУНО КОСТА ПОРТУ
154 МАССІМІЛІАНО «КРЕЗ» ФРЕГУЯ
ВЕНЕЦІЯ
158 САКЕ АФІНИ
160 ДЕНО МАДРИД / ЛОНДОН
162 КРІС ЛАМБЕРТ ЛОНДОН / ЛІДС
166 КЛАУДІЯ ДЕ САБЕ ЛОНДОН
170 ЛИТЛ СВАСТИКА ТЕНГЕН
174 ПЕТЕР АУРІШ БЕРЛІН
178 КАРО ВІЛЬСОН БЕРЛІН
182 СЕБАСТЬЯН ВІНТЕР ГАМБУРГ
184 СІМОНА ПФАФФ І ФОЛЬКЕР МЕРШКІ
ВЮРЦБУРГ
188 СЮЗАННА «СУЗА» КЕНІГ АМСТЕРДАМ
190 РІКО ШИНКЕЛЬ ТЕНСБЕРГ
192 КОЛІН ДЕЙЛ КОПЕНГАГЕН
196 РУБЕРТ БОРБАШ БУДАПЕШТ
202 КАРОЛІНА ЧАЯ ВАРШАВА
204 ВІКТОР ПОРТУГАЛ КРАКІВ
208 ЗЕЛЕ ЗАГРЕБ

АФРИКА ТА БЛИЗЬКИЙ СХІД

- 212 ВСТУП
220 ОРНЕ ХІЛЬ КАЇР
222 ПОЛІ СОМАЛОМО КОНГО
226 ТІРГА ПОЛІ ПІВНІЧ КАМЕРУНУ
230 СЕМ ІДЖЕ БЕНІН
232 ШОН ДІН МЮЗЕНБЕРГ
234 РАСТІ НЕЙЛЗ ЙОХАННЕСБУРГ
238 ПІУС ПЛАТО МУЕДА
240 ЯСМІН БЕРГНЕР ТЕЛЬ-АВІВ
244 РОДИНА РАЗЗУК ЄРУСАЛИМ
248 ХАЗЗ АММАН / ДУБАЙ

АЗІЯ

- 252 ВСТУП
262 ДЖОЇ ПАН ГОНКОНГ
266 ЛЕОН ЛАМ ГОНКОНГ
270 ТАН ПІН ПЕКІН
272 ЯН «YZ» ЧЖУО ПЕКІН
274 ЕНДІ ШУ ТАЙВАНЬ
278 КІЛ ДЖУН СЕУЛ
280 АДЖАРН ТОЙ БАНГКОК
284 ЕЛСОН ЙО СІНГАПУР
286 ТАКУ ОШІМА ТОКІО
288 ХОРІМІЦУ ТОКІО
290 ГЕНКО НАГОЯ
294 ДАНІС НГУЕН САЙГОН
298 ОБІ КАЛЬКУТТА / МУМБАЙ
300 МО НАҒА ДІМАПУР
304 МАНДЖИТ СІНГХ НЬЮ-ДЕЛІ
306 МОХАН ҐУРУН КАТМАНДУ

АВСТРАЛІЯ ТА ОКЕАНІЯ

- 310 ВСТУП
320 ЕЛІСОН МЕННЕРЗ БРІСБЕН
322 БЕНДЖАМІН ЛОКІС МЕЛЬБУРН
326 ТАТУ ЛУ МАЛЛАМБІМБІ
328 ДЖУЛІЯ МАҒАУ ҐРЕЙ ДАРВІН
332 КЕОНІ НУНЕС ВАЯНЕ
336 АЙСЕА ТОЕТУ ГОНОЛУЛУ
338 РОДНІ «НІ» ПАУЕЛЛ ХІЛО
342 ВІЛСОН ФАТІАКІ НАНДІ
344 МАТЕ МУРЕА
346 ЛЕО ПАҒРЕМ ЯП
350 МОКОМАЕ АРАКІ РАПА-НУЇ
352 МАРК КОПУА ПОРІРУА
354 СТІВ МА ЧІН ОКЛЕНД
358 ДЖУЛІ ПААМА-ПЕНҐЕЛЛІ МАУНТ-
МАУНГАНІ
360 РОДИНА СУЛУАПЕ УПОЛУ
364 ОСЕРЕДОК «НУКУМОАНА» ХОНІАРА
366 ДУРҒА ДЖОК'ЯКАРТА
370 АДЕ ІТАМЕДА ДЖАКАРТА / РОТТЕРДАМ
372 ВАНГ-ОД БУСКАЛАН
376 ЕРНЕСТО КАЛУМ КУЧІНГ

ВСТУП

Сьогодні татування є майже в кожній країні на шкірі феноменальної кількості людей. Мабуть, ще ніколи в історії цей вид мистецтва не був настільки поширеним, як з погляду географічного охоплення, так і з позиції носіїв. Із середини 1990-х років разом із відродженням, переосмисленням і продовженням традицій корінних народів з'явилася неймовірна кількість нових жанрів татувань. Результатом стала глобальна культура татування, багата на історичне коріння та сповнена сучасних інновацій. «Всесвітній атлас тату» відзначає це розмаїття й висвітлює мікросвіт сучасної практики татування в особі 100 митців із чотирьох куточків світу.

Саме слово «татування», що стало глобальним позначенням форми мистецтва й культурної практики, яка полягає в нанесенні пігменту під шкіру для тривкого зображення, має глобальну історію. Його коріння можна простежити до середини XVIII століття у взаємодії між полінезійцями, які використовували термін «татау» (tatau), і такими дослідниками, як Луї Антуан де Бугенвіль та Джеймс Кук. Слово «татування» та його еквіваленти в інших мовах, такі як французьке *tatouage*, італійське *tatuaggi* й німецьке *Tätowierung*, значною мірою замінили безліч регіональних термінів: французьке *riquete* XVII століття, ранньомодерне англійське *pricking*, курдське *deq*, слово камерунського племені бака — *tele*, тайське *sak yant* і японське *horimono*.

Враховуючи те, що в усьому світі є десятки тисяч сучасних татувальників, які практикують різноманітні форми татування, а винятково майстерними є кілька тисяч, — як взагалі можливо вибрати 100 майстрів для опису? Замість того, щоб намагатися визначити 100 «найкращих» чи «найвідоміших» татувальників (що неможливо), ця книга демонструє неймовірне розмаїття людей, які працюють сьогодні. Вона прагне досягти балансу географічного розташування, жанру, статі й етнічної приналежності. З кураторського погляду, один зі ста художників аж ніяк не може представляти одну

країну, як і один штат, провінцію, острів чи велике місто. Потрібно було зробити складний вибір. Чи можна обрати лише одного представника для таких міст, як Нью-Йорк, куди з'їжджаються десятки бездоганно авторитетних і блискуче талановитих художників? А в деяких випадках у певному місці просто немає художників, яких можна було б представити. Багато майстрів, які продовжують корінні традиції татування, недоступні (через географію, мовні бар'єри або таємність), і тому їхню роботу важко схарактеризувати. Інші майстри, наприклад, ті, що роблять татування в таких країнах, як Іран, і стикаються з серйозними переслідуваннями через своє покликання, наражаються на значний ризик, коли їхні імена стають відомими на міжнародній арені. За невеликими винятками (переважно на Близькому Сході, в Африці та деяких частинах Тихого океану), художників, наведених у цій книзі, можна було б замінити незліченною кількістю інших митців, щоб відобразити розмаїття стилів і практик у всьому світі.

Щоб відібрати кілька тисяч чудових тату-майстрів для «Всесвітнього атласу тату», потрібно було встановити певні параметри. Книга фокусується на митцях, які почали працювати з середини 1990-х років чи й зовсім нещодавно — паралельно з нинішнім глобальним вибухом популярності татувань. Тому переважна більшість описаних художників зрідка старші за п'ятдесят років. Наприклад, майже сторічна Ван-Од (див. с. 372) пережила відродження інтересу до своєї творчості за останні два десятиліття; Піус (див. с. 238) розповідає історію, яка висвітлює боротьбу за збереження татування в умовах колоніалізму й глобалізації. Безумовно, багато татувальників, чий кар'єри розпочалися до середини 1990-х, залишаються значущими й сьогодні; багатьох згадано у вступі до розділів. Результатом цього процесу відбору стало поєднання відносно нових зірок із тими, хто працює на професійному рівні вже кілька десятиліть.

- 2 Мотив сонця у точковій техніці, Санія Юаллі (див. с. 112)
 3 Сучасний полінезійський блекворк, Айсеа Тоету (див. с. 336)
 4 Традиційні знаки народу фулані, Тірга Полі (див. с. 226)

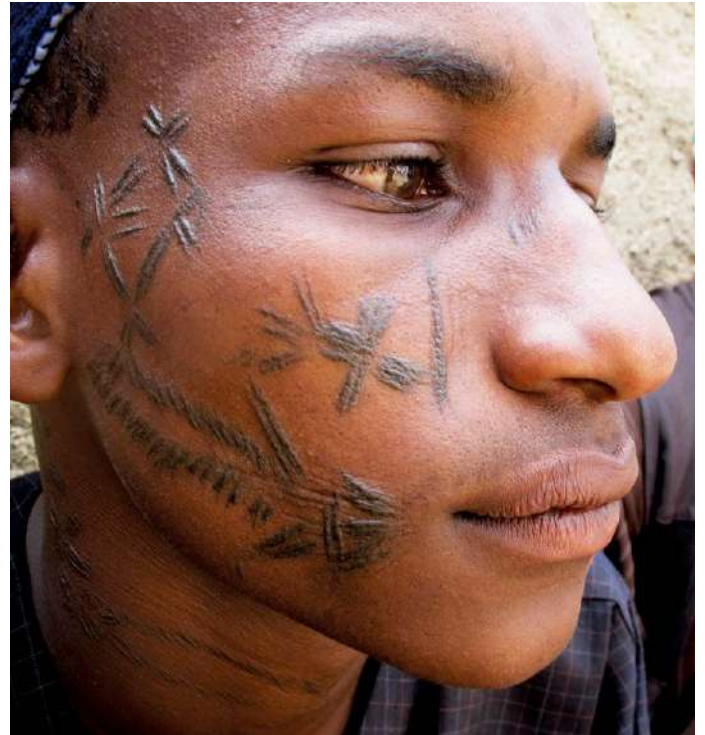

Одним із захопливих аспектів «Всесвітнього атласу тату» є представлення жінок-художниць. Якби ця книга була створена наприкінці 1980-х років, до неї увійшли б, можливо, дві або три з них. Однак понад чверть художників, представлених тут сьогодні, — жінки, що свідчить про важку боротьбу, яку вони провадили, щоби пробитися в бізнес, де традиційно домінували чоловіки. Деякі жінки, такі як Джилл «Хоріюкі» Бонні (див. с. 80) або Сара Джонсон (див. с. 98), двічі «порушують кордони», працюючи в жанрах татування (японському та похмурому чорно-сірому), які є майже виключно прерогативою чоловіків. Нові жанри також добре представлені на сторінках цієї книги, від радикально експериментальних робіт Каро Вілсона (див. с. 178) до химерного стилю ар бріут Нуно Коста (див. с. 152). Інші художники заслуговують на увагу, бо створюють неймовірні роботи у віддалених місцях — наприклад, японські роботи П'єра Бонга в Суринамі (див. с. 126) або.

Деякі майстри продовжують творити традиційні для своєї культури татування, працюючи на основі незмінних мотивів, лише зрідка оновлюючи їх, як того вимагає попит. Так у Африці Полі Сомаломо (див. с. 222), Тірга Полі (див. с. 226) та Сем Ідже (див. с. 230) продовжують наносити малюнки на тіла членів своєї громади. В Єрусалимі родина Раззук (див. с. 244) наносить татування християнським паломникам, як вони робили протягом століть, одночасно розширюючи свій бізнес на інші види тату. На Самоа родина Сулуапе (див. с. 360) робить чоловіче татування «ре'а» й жіноче «талу», як це робили їхні предки протягом багатьох поколінь.

Мабуть, найгострішим елементом нинішнього глобального вибуху тату є відновлення татування як важливої частини культурної спадщини корінних народів. Такі художники, як Кеоні Нунес (див. с. 332), Дурга (див. с. 366), Джулія Магау Грей (див. с. 328) та Ель Фестін (див. с. 68), ретельно працюють з архівними зображеннями й досліджують історичну практику, щоби створити татування, які б відповідали викарбуванню у віках. Інший спосіб відродження традиції татування — це не реконструкція, а пересмислення корінних практик (що часто відображає поєднання культурних впливів). У Мексиці ми бачимо два дуже різні підходи до відродження доіспанського татування: Педро Альвареса (див. с. 108) з його неоацтекським рухом і Сані Юаллі (див. с. 112) з її сучасним блекворком. У Новій Зеландії Стів Ма Чін (див. с. 354) поєднує самоанські й маорійські татування.

Ще одна захоплива «неотрадиція» створює культурно-орієнтоване татування за відсутності історичних свідчень. Наприклад, Тату Лу з Австралії (див. с. 326) виконує приголомшливі неоаборигенські

роботи, а Колін Дейл із Данії (див. с. 192) став піонером неонордичного татуювання, а також підняв неокельтське мистецтво на нову висоту. Праця цих майстрів є виявом пошани певним культурам, запозичуючи образи з інших видів мистецтва.

Географічне впорядкування митців викликало певні труднощі. Поділ книги на розділи відображає невідповідність стандартних континентальних чи регіональних парасольок для групування світового татуювання в однорідні одиниці. Замість типової «Північної Америки», Сполучені Штати й Канада мають один розділ без Центральної Америки. У Сполучених Штатах роблять більше татуювань, ніж будь-де у світі, а історія татуювання в Канаді паралельна історії її південного сусіда, хоча й значно меншою мірою. Обидві країни пережили вимирання традицій татуювання корінних американських народів, і лише обмежені сліди доколоніального традиційного татуювання збереглися до ХХ століття на тілах представників Арктики.

Розділ про Латинську Америку об'єднує Центральну й Південну Америку, щоб відобразити сумний спадок колоніалізму, який знищив корінне населення й спричинив майже повне зникнення татуювання. Колоніальна спадщина також встановила консервативне ставлення до тіла, що відобразилося у впливі католицьких місіонерів і призвело до суспільного табу на татуювання. У ХХІ столітті ці табу долають на місцевому рівні лише тепер, коли молодіжна культура — завдяки

впливу світової культури татуювання — має інший образ тіла. Традиції корінних народів Північної Америки, можливо, було б доречніше обговорювати разом із традиціями Центральної та Південної Америки, адже вони перетинаються; однак, оскільки траєкторії розвитку сучасного «західного» татуювання значно розійшлися з ХVI століття, узагальнений розділ про «Америку» не має сенсу.

Близький Схід (те, що з історичної перспективи можна назвати Малою Азією) об'єднаний із Африкою. Місцеві художні деталі та мотивація татуювань залишаються напрочуд послідовними в Північній Африці й на Близькому Сході, а також у деяких частинах Африки на південь від Сахари. Як і Латинська Америка, Африка й Близький Схід лише нещодавно приєдналися до «західного» руху сучасного татуювання і то з обмеженою кількістю художників у великих містах.

Щодо островів Океанії та Австралії на східному краю Азії, то острови Південно-Східної Азії — Філіппіни та Індонезія — також відокремлені від своєї звичної континентальної приналежності. Оскільки татуювання поширювалося в період неоліту з материкової Азії (імовірно, з Південного Китаю) на схід і південь з острова на острів, ці островні групи мають багато спільного з островами Тихого океану. Відносно недавня історія татуювання в Австралії ускладнює її географічний поділ. Концептуально вона ближча до Сполучених Штатів і Канади або Європи, оскільки її історія перегу-

кується з історією цих регіонів у XX столітті. Однак через надзвичайну географічну близькість до Океанських островів у поєднанні з історією європейського колоніалізму XVIII–XIX століть, є сенс у їхньому об'єднанні.

З того, що залишилося від Азії, вийшов, мабуть, найрізноманітніший розділ книги. Східна, Південно-Східна, Південна й Центральна Азія мають відмінні і складно поєднані традиції татування (в останній частині світу вони вже зникли). Із додатковим шаром глобального сучасного татування під впливом Заходу те, що з'являється в Азії, можна описати лише як захоплену суміш сучасних інновацій із залишками давніх місцевих практик (деякі з них, наприклад, японське хорімоно, мають напрочуд недавнє коріння). З усіх регіонів Європу найлегше визначити географічно, відповідно до звичного континентального поділу. Хоча більшість татувань у Європі належить сьогодні до глобальної сучасної традиції, континент має багату історію нині вимерлих корінних практик, про які залишилися лише фрагментарні знання. У міру того, як різні імперії розширювалися, скорочувалися, асимілювалися й розпадалися, татування на тілах європейців зникало й з'являлося знову й знову, а поміж тим кардинально змінювалося.

Хоча «Всесвітній атлас тату» оспівує велике розмаїття цього мистецтва сьогодні, зі вступних розділів та історій окремих майстрів прозирає і похмурий бік справи. До епохи Великих географічних відкриттів у XV столітті, коли європейці почали досліджувати земну кулю з метою розширення імперій та підкорення нових народів, татування було звичним явищем на величезній території світу. Часто за цими звичаями майже всі члени певної групи населення (або принаймні всі представники однієї статі) наносили татування й нерідко з обширними, складними візерунками та мотивами. Проте за кілька століть чи не тисячі таких традицій татування зникли (разом з іншими формами модифікації та прикрашання тіла), оскільки корінне населення вбивали, переміщували, змушували змінити свій спосіб життя або відчувати себе неповноцінним, а також під тиском інших чинників, які вимагали припинення практики татування. Особливо згубним було поширене нав'язування християнства, яке тоді передбачало, що тіло не можна позначати (ігноруючи той факт, що християнське населення має довгу історію татування).

Єдиним позитивним аспектом руйнування традицій татування корінних народів є той факт, що колоніальні загарбники часто документували традиції, з якими вони стикалися. Незважаючи на збереження крихітної частки цієї порушеної культурної спадщини, європейський колоніалізм загалом був катастрофічним для більшості незахідних традицій татування. Якби колоніалізму не було, ця

книга мала б набагато більше можливостей для опису корінних татувальників Америки, Близького Сходу, Африки, Південної та Південно-Східної Азії, а вибір на островах Тихого океану був би ще складнішим. Рухи за відродження та реконструкцію татування, що діють у багатьох місцях у всьому світі, дають велику надію на відновлення татування як невіддільної культурної та мистецької практики в тих місцях, де воно колись існувало в широких масштабах.

Водночас із зображень людей та їхніх татувань у цьому атласі виникає неймовірне розмаїття вражень. Ці сторінки можна гортати, як книгу мап — уявляючи місця, що стоять за зображеннями, і плануючи подорожі, щоб побачити їх. Відчуйте себе оповідачем в «Ілюстрованій людині» Рея Бредбері (Illustrated Man, 1951) і використовуйте ці татування як вікно у світовий досвід. Сідайте зручніше й подорожуйте дивовижним розмаїттям малюнків, викарбуваних талановитими й відданими своїй справі майстрами на шкірі колосальної кількості людей у всьому світі.

СТИЛЬ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИЙ **ВПЛИВИ** АБСТРАКТНЕ
МИСТЕЦТВО, КОНЦЕПТУАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО
РОЗТАШУВАННЯ НЬЮ-ЇОРК, США

АМАНДА ВАКОБ

Аманда Вакоб любить експериментувати. Її плавні татуювання, що нагадують сміливі мазки пензля з яскравими акцентами, ставлять її в авангард індустрії. Незважаючи на концептуальність своїх робіт, Вакоб залишається прихильницею традиції татуювання. «Жіба в татуюванні є щось не особливе?», — риторично питає вона. «Я займаюся цим понад десять років і досі відчуваю те саме піднесення, що й на початку. Ніщо не може зрівнятися із запахом тату-салону».

Закінчивши у 1998 році навчання фотографії в Університеті штату Нью-Йорк у Перчейзі, Вестчестер, уродженка Нью-Йорка Вакоб почала татуювати так само, як і багато інших, наносячи майже нескінченний потік кандзі вартістю 40 доларів. Ситуація змінилася, коли вона працювала за дві години їзди на північ від Нью-Йорка в містечку Кінгстон, розташованому в долині річки Гудзон. Місцевий професор англійської мови звернувся до неї з проханням створити абстрактний дизайн, і так закоренився тепер уже фірмовий стиль

1 Монохромні лінії, що нагадують каліграфію
або мазки пензля 2-3 Живописні «мазки» пензля

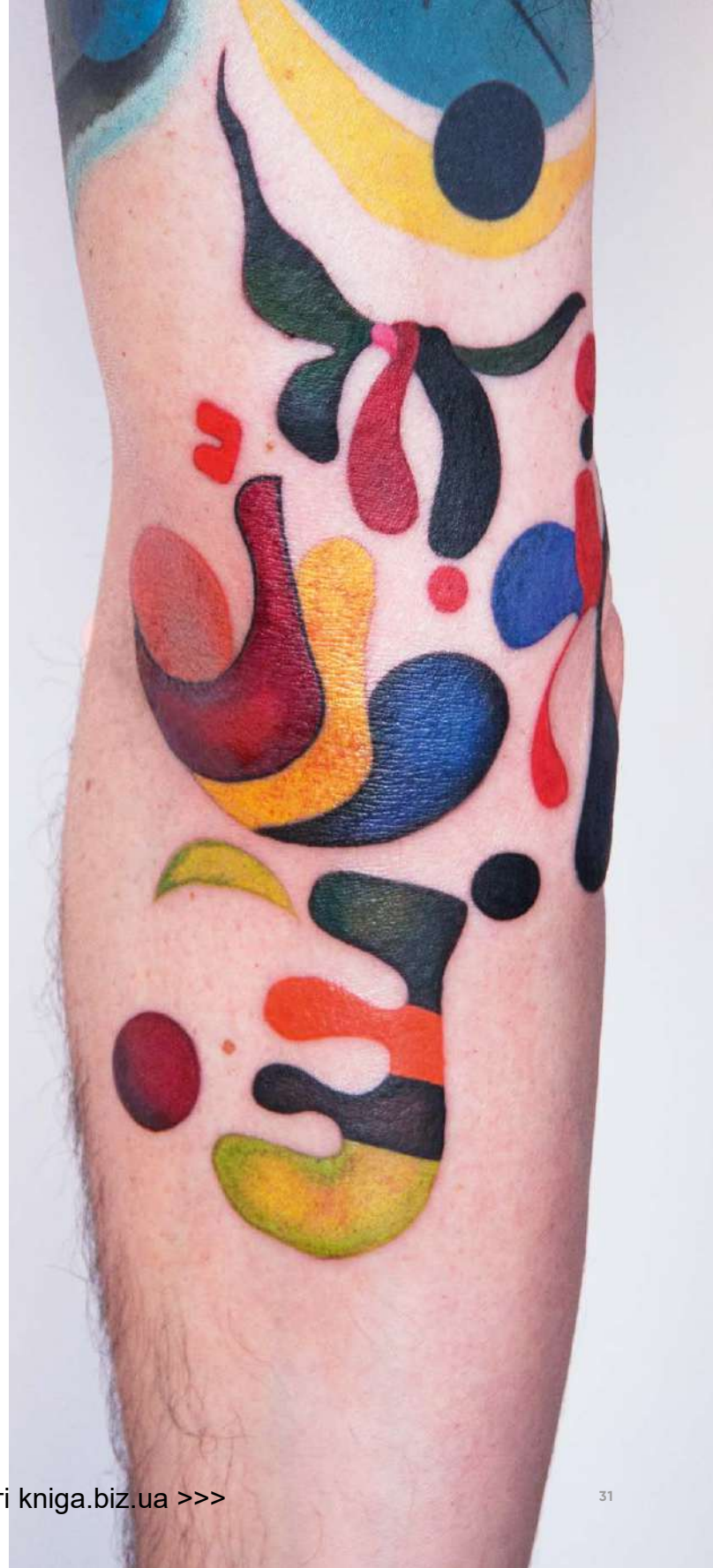

4 Монохромні лінії, що імітують каліграфію або мазки пензля
5 Геометричний дизайн у формі призми 6 Вихори, що імітують розлите чорнило 7 Яскраві кольорові блоки, що нагадують абстракцію середини ХХ століття

Вакоб. «Я відчуваю, що в татуюванні є так багато невикористаних можливостей, і мені дуже цікаво досліджувати його як вид мистецтва і як засіб, на який раніше ніхто не звертав уваги», — каже Вакоб, яка ділить робочий час між студією в Брукліні та салоном на Мангеттені. «Я в захваті від розширення його можливостей».

Ці можливості привернули увагу як ентузіастів тату, так і музейних кураторів. За останні кілька років Вакоб брала участь у виставці NYC Makers Музею мистецтва та дизайну, а також у групових виставках у Канаді, Данії та Швейцарії. Вона також брала участь у резиденціях — трьох молодіжних мистецьких проєктах у Метрополітен-музеї в Нью-Йорку та шеститижневій резиденції в Новому музеї на вулиці Бауері. Там Вакоб створила серію робіт за допомогою мапування даних, що відображають час кожного окремого татуювання в поєднанні з напругою її машинок. «Ідея полягала в тому, щоб узяти всі дані з обладнання для татуювання і позначити їх кольором, — розповідає Вакоб. — Мені було цікаво, чи можливо перетворити процес на візуальну репрезентацію».

Технічні елементи татуювання надихають Вакоб на ширший художній підхід, а її бажання розсунути межі спектру татуювання вплинуло на рішення відкрити приватну студію. «Студія — це чудово, адже якщо я не роблю тату клієнту, то роблю його на шматку шкіри або полотні. Я розпочала серію, де татуюю лимони, — розповідає вона. — Налаштувала світло так, щоб одразу робити фотографії. Я можу розпочати діалог про можливості татуювання». Коли Вакоб розробила концептуальні ідеї в татуюванні, приватна студія стала логістично доцільною, але майстриня досі взаємодіє з ядром професії. «Робота у “Фан Сіті” — це витівки, жарти й товарицькість», — каже про свій нинішній салон, де вона працює один день на тиждень. «Там усі дуже люблять традиційні речі. З ними завжди весело... Я і високочола, і примітивна». Хоча вона працює здебільшого за межами індустрії, Вакоб можна вважати продовжувачкою технічних традицій. Вона підштовхує татуювання до художнього прогресу, ніколи не забуваючи при цьому про свою чисту любов до нього. **НШ**

СТИЛЬ СУЧАСНИЙ **ВПЛИВИ** МАРИНІСТИКА, ГРАВЮРА
РОЗТАШУВАННЯ НЬЮ-ЇОРК, США

ДЮК РАЙЛІ

Виразне репрезентативне чорне тату Дюка Райлі нагадує старовинні гравюри, але з химерним фольклорним відтінком. Його сміливі лінії та використання геометричних візерунків для створення текстури й затінення формують захопливі графічні образи, які, здається, вистрибують зі шкіри. В іконографії він працює з класичними образами з євро-американської народної традиції татування, а також з елементами старих карт, морською тематикою та природознавчими гравюрами.

Райлі, який закінчив художню школу, належить до підгрупи татувальників, для яких створення написів на шкірі є лише однією з багатьох форм мистецтва. Після експериментів з ручним наколюванням та саморобними машинками в підлітковому віці, він почав офіційно займатися татуванням у 1993 році в Провіденсі, штат Род-Айленд. У 2001 році він відкрив у Брукліні салон «East River Tattoo», де зібрав художників, що працюють у схожих стилях і мають такі ж еклектичні інтереси, як таксидермія, рідкісні книги й езотерика.

Райлі регулярно звертається до свого приморського коріння, адже він виріс на узбережжі Нової Англії. Його діяльність, не пов'язана з татуванням, — від перформансу та скульптури до виготовлення принтів — відображає його пристрась до мариністики. Він пояснює: «У якийсь момент наприкінці 1990-х після кількох років татування я почав намагатися вийти за межі естетичних впливів майстрів-попередників і почав більше уваги приділяти речам, які мали на них вплив, таким як раннє морське народне мистецтво, різьблення на кістці та гравюри ХІХ століття. Це більше відповідає моїй практиці образотворчого мистецтва, і тепер я бачу, що ці напрямки доповнюють один одного». Його пристрась до моря проявляється в мотивах кораблів, які займають центральне місце в його татуваннях; також переважають тварини й елементи природи. Райлі по-філософськи ставить до татування: «Мене цікавить дихотомія татування. Його одночасно шанують і бояться за його уявну незмінність. Це вічна і відважна дія з боку реципієнта. Проте в контексті історії та мистецтва воно надзвичайно швидкоплинне, бо вмирає разом зі своїм тлінним полотном». **АФФ**

- 1 Борсук і лисиця б'ються
- 2 Острів-маяк, віднесений птахами
- 3 Військовик з восьминогом у морі
- 4 Птах у польоті

